

Свет у научном и технолошком прогресу, који се одвија по геометријској прогресији, крчи неслућене путеве по свемиру, а поготово на матичној нам Земљи. Највећи космички мотор људски мозак, као величанствена јединствена творевина у оволиком познатом нам свемиру, ствара чуда. Неизрециво важна интелигентна творевина универзума, недоступна било где, осим засад на Земљи, ствара импресивну стварност и поставља темеље још бајковитије будућности. Наравно, не за све. Тамо негде, не баш сасвим у неком тотално забаченом кутку, тавори или назадује Србија. Већина њених становника за то оправдано криви своје политичаре. На различитим наметнутим нам тестовима из свих области друштвеног живота, наши свеукупни школарци редовно заузимају нека траљава места. То, наравно, не могу да промене и неки заиста светли примери појединаца или група (Математичка гимназија) који се са безбројних такмичења те врсте враћају из света.

Резултати последње реформе високог школства индикативно говоре како смо у њој прошли.

Питање докле је стигао наш образовно-школски систем у последњих двадесетак година, после већ легендарних „Шуварица“ и осталих нам просветних реформи типа „Дачо, царе, не дај паре“ или Гашиних „Болоња“ реформи, па до поплаве приватних универзитета и факултета, које ни држава која им је дала акредитације не признаје, јер њихове дипломе неће да запошљава у своја предузећа, свакако заслужује одговор. Људско знање као највећи генератор прогреса (не обавезно) није се у Србији показало као наша специјална развојна шанса. Да ли је наше школство последњих година највећа промашена инвестиција у Србији, с обзиром на утрошена средства и постигнуте резултате? Шта смо добили као проти вредност за уложених 20 милијарди евра у протеклих 20 година? Колико нам је од тих уложених пара отишло у свет (кажу бар 13 милијарди евра), и имамо ли шансе да и делимично повратимо те паре (знање). Спадам у оне (поучен искуством Кине) [\[1\]](#), који последњих десетак година заговарају да је повратак у земљу (на разне начине) отишлих једна од најпречих и најважнијих ствари за Србију. Систем образовања прилагођен технологијама које сам поменуо на почетку текста може и мора бити далеко ефикаснији и јефтинији, што у ствари треба да омогући

друштвено јединство, како бисмо живот у Србији прилагодили времену у којем живимо (21. век).

Хиљаде доктораната и професора води рачуна о својим академским каријерама, а за то време у живот нам улазе неспособни наводни стручњаци, који завршавају на разним бувљацима или у професијама са а којима немају везе, сем ако немају партократска леђа да им „створе“ партијска радна места у струци.

Светска геополитичка прекомпоновања и превирања, која доносе и цивилизацијске промене, прави су тренутак да визионари не чекају да се челни просветни јастози удобно заваљени, у својим фотелема љуштурама, праве као да се ништа око нас (Србије) не дешава. Оваква времена траже нове Доситеје који треба да нас одведу не само у Европу већ пре свега у свет. Резултати последње реформе високог школства индикативно говоре како смо у њој прошли. Према истраживањима, сами предавачи (професори) дубоко сумњају да смо на добром путу (у образовању). На питање да ли на вашем факултету постоји непотизам 50% сматра да има (на медицинским факултетима чак 74%). На питање о корупцији, да ли постоји на њиховом факултету, потврдно је одговорило 23%, али је на медицинским факултетима тај одговор био 50%! На питање да ли се после реформи снизио критеријум оцењивања чак 78% одговорило је да јесте (на друштвеним 69%, а на техничким чак 90%!). На питање да ли су програми на факултетима конципирани по савременим тенденцијама у науци и струци, чак 40% сматра да нису. На питање да ли сматрају да је реформа високошколског система образовања донела побољшања у квалитету и каснијој применљивости знања која се пружају студентима негативно је одговорило 65%, а при томе професори са техничких факултета негативно одговара чак 77%! [2] . Професор Љубиша Рајић је на Б92 27. 10. 2011. у емисији „Хоћу да знам“ рекао да једна трећина професора вуче Универзитет, остали не раде ништа, или оно што би требало, већ се воде неким другим приватним каријеризмом. Скоро да не постоји ниједан факултет који није изнутра на неки начин подељен. Речи професора Рајића потврђује и чињеница да само 31% има радове објављене у часописима са SCI листе. Посебно забрињава чињеница да група која је радила горепоменуто истраживањ, у препорукама апострофира да је веома важно да се формира тим стручњака за *континуирану едукацију из педагогије(методике и дидактике) наставног особља.* То свакако сведочи о професионалном квалитету педагога који су у настави.

Овакви одговори оних који би требало да производе нове друштвено продуктивне људе и интелектуалце, потврђују грађанима доступну свакодневну истину о квантитету и квалитету свршених студената. Хиљаде доктораната и професора води рачуна о својим академским каријерама, а за то време у живот нам улазе неспособни наводни

стручњаци, који завршавају на разним бувљацима или у професијама са којима немају везе, сем ако немају партократска леђа да им „створе“ партијска радна места у струци. Наравно да постоји и мањина која показује да међу нама стасавају и изузетни појединци који налазе своје место у најистакнутијим светским универзитетима и фирмама, будући машту шта би Србија била да их има десетоструко више.

Како живимо у време разних „теорија завере“, које се потом углавном покажу као тачне, можемо замислити и да је наш васпитно образовни систем намерно доведен у садашње лоше стање. У циљу стварања светског поретка примереног доминацији једне силе, и од ње одабраних сарадника, школство и образовање су значајан сегмент. Како се стварају „истакнути“ професори, пре свега економских и друштвених наука? Створи се медијски цунами и од медиокритета направе се професори који понављају неолибералне мантре, које се промовишу у општа светска аксиомска знања. Сви понављају исто, и како су организовано присутни у 99 посто српских медија, њихово хорско „певање“ онемогућава да било какво критичко мишљење дође до грађана.

Школство је посебна мета НВО хоботнице, са циљем да млади људи добију медиокритетско образовање као будућа послушна радна снага мултинационалних компанија. Стратегија НВО да талентоване појединце треба врбовати, школовати у елитним институцијама Запада и одвести, а свима скупа усадити једну нову идеологију, и свест далеко од националних корена, дала је резултате у многим земљама и наравно Србији. У ту сврху НВО несметано организују бројне семинаре за професоре и наставнике, штампају уџбенике по њиховој мери, врбују талентоване путем стипендија и слично. Студенти, омладина, њихове организације и удружења посебно су важан сегмент који се организује и помаже од стране НВО, јер је бунтовност у самој природи младих људи што треба искористити. Осим тога, студенти се у свим земљама посматрају као авангардни део друштва, па се на њихове акције увек гледа са симпатијама и уз подршку осталог дела грађанства. Зато је борба за њихову „душу“ важна и за НВО једно усмерене глобалисте „без алтернативе“, и за нормалну Србију, а пре свега за саме те младе људе.

Да ли су заиста тако образовани потребни држави, или су баш тако образовани били потребни да би Србија била овде где је, на дну свих економских и цивилизацијских процеса у Европи?

Данас имамо већ преко двадесет генерација изашлих из школских клупа широм Србије, које су углавном велики животни губитници, јер се њихова знања не могу користити за

нормалан живот у нормалној земљи. Ко су ти људи, и да ли су имали шансу да одлучују куда иде Србија? Да ли су заиста тако образовани потребни држави, или су баш тако образовани били потребни да би Србија била овде где је, на дну свих економских и цивилизацијских процеса у Европи? Да ли су намерно у највећем броју школовани они који углавном немају везе са реалном економијом, оном која опредељује степен развијености сваког друштва, како се данас то показало широм света?

Е да би се пошло другачијим путем, потребни су не један, већ многи двадесетпрвековни Доситеји. Свакако да се треба концентрисати и почети од предшколског, основног и средњег школског образовање, јер садашња мрежа ових школа далеко је од рационалног и посебно од програма и квалитета могућег образовања у складу са методиком, техникама и технологијама доступним у 21. веку. Демистификација колико је такав начин образовања „скуп“ и непримерен економским могућностима Србије показала би да у ствари садашњи систем крије и штити партократијски интерес директно супротстављен интересима грађана да из реформисаног система потече река школованих према њиховим потребама на корист свих у Србији. Нову стратегију образовања у Србији морају урадити људи који добро разумеју куда иде век у коме живимо, и које све колосалне могућности то пружа [3].

---

[1] <http://www.milanpuric.com/clanci/turizam/item/92-kako-su-to-kinezi-uradili.html>

[2] „Мерење квалитета наставно-образовног процеса на универзитетима“, проф. др Славица Јоветић, др Ненад Станишић, др Душица Семенченко, мр Марија Мосуровић, издавач Институт „Михајило Пупин“ , Београд 2011.

[3] <http://www.youtube.com/watch?v=t4qV0j5l1qo>